

Η ΙΔΙΟΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΑΡΝΗΤΙΚΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ

Σήμερα οι άνθρωποι, για την ικανοποίηση των συμφερόντων τους χρησιμοποιούν το προσωπείο, γιατί τα φαινόμενα εγωϊσμού και φιλαυτίας, που καταδεικνύουν την ανθρώπινη αλλοτρίωση, αντικαθιστούν την ευγένεια και την ευαισθησία.

Η ισχυρογνωμοσύνη και η ανυποχώρητη στάση, σε οτιδήποτε αναφέρεται κατά την καθημερινή ανθρώπινη επαφή, είναι πάγιο φαινόμενο, δείγμα του υπερτονισμού του "εγώ" σε βάρος του "εμείς".

Η αδιαφορία για την προσωπικότητα και τα προβλήματα του διπλανού, έλαβε τέτοιες διαστάσεις, ώστε ακόμη κι αυτή η ανθρώπινη ζωή όταν χάνεται, να αποτελεί αντικείμενο θεάματος.

Βλέπουμε ανθρώπους να ξεψυχούν στην άσφαλο, υπό τα αδιάφορα βλέμματα διερχομένων, που δεν μπαίνουν στο κόπο να σταματήσουν, για να μη μπλέξουν και τις κάμερες των τηλεοπτικών συνεργείων, που προσπαθούν μέσα από το αίμα, να εξασφαλίσουν τηλεθέαση.

Αλίμονο αν ο παθών είναι επώνυμος και στην ύστατη στιγμή του, θα προσπαθούν να του πάρουν συνέντευξη.

Οι ηθικές αξίες έχουν ξεπέσει τόσο, ώστε ο άνθρωπος γενόμενος καθημερινά μάρτυρας πράξεων βίας και εγκληματικότητας, ικανοποιείται από το γεγονός, ότι δεν βρίσκεται αυτός στη θέση του θύματος.

Έτσι απέχει από οποιαδήποτε προσπάθεια, για τον περιορισμό και την καταστολή, τέτοιων φαινομένων.

Κοιτάζουμε γύρω μας και αναρωτιόμαστε, αν αυτή η κατιούσα πορεία της κοινωνίας μας, είναι αναστρέψιμη.

Μελαγχολούμε στη σκέψη της ανασφάλειας που περιβάλλει εμάς και τα παιδιά μας και αγωνιούμε, για τη νέα γενιά που με μαθηματική ακρίβεια, λαμβανομένου υπόψη και της οικονομικής ύφεσης που έχει βυθιστεί η χώρα μας, θα έχει να αντιμετωπίσει συνθήκες, πιο σκληρές και πιο επώδυνες από τις δικές μας.

Νοιώθουμε μικροί και αδύναμοι να θέσουμε γερά θεμέλια και να χτίσουμε, όταν όλα γκρεμίζονται. Να σπείρουμε, όταν όλα ποδοπατούνται και ξεριζώνονται. Να ανοιχτούμε στο Πέλαγος της ζωής, όταν τα κύματα μανιασμένα απειλούν να συντρίψουν το καράβι μας.

Ένας πανικός γεννιέται μέσα μας. Ποιο είναι το μέλλον μας; Ευσίωνο ή δυσίωνα; Πως θα ανταπεξέλθουμε αλώβητοι τις δυσκολίες και τις προκλήσεις της εποχής μας;

Πως θα μπορέσουμε να αντιτάξουμε σθεναρή αντίσταση στον ορμητικό χειμάρρο, που όλα τα παρασύρει στο πέρασμά του.

Η κοινωνία ζει μέσα στην άγνοια της αλήθειας, σε μια τρομερή πλάνη.

Τυφλώνεται και προσπαθεί ψηλαφώντας μέσα στο πνευματικό σκοτάδι του ψεύδους, να βρει ποιος λέγει αλήθεια και ποιος ψέματα.

Το ψέμα απαγορεύεται ρητά στις ανθρώπινες σχέσεις, αλλά μερικοί φιλόσοφοι, παρότι ομόφωνα καταδικάζουν το δόλιο ψεύδος, παρά ταύτα κατ' εξαίρεση για λόγους ανάγκης, επινόησαν τα λεγόμενα "κατά συνθήκη ψεύδη".

Υποστηρίζουν ότι δεν είμαστε υποχρεωμένοι σε άγνωστους ανθρώπους που ζητούν πληροφορίες, για την προσωπική μας ζωή, χωρίς να ξέρουμε το σκοπό τους, να τους λέμε την αλήθεια.

Στο θεατρικό έργο του Μαξ Νορντάου (1849-1923), με τον τίτλο "τα κατά συνθήκη ψευδή" του Μολιέρου, παρουσιάζεται ένας αξιωματικός, που φοβάται τον πόλεμο, αλλά για να φαίνεται γενναίος καταφεύγει στο αλκοόλ.

Ο Μολιέρος με την περιώνυμη κωμωδία του "Ταρτούφος" (Tarthffe), πλούτισε το παγκόσμιο λεξιλόγιο, με μια νέα λέξη "Ταρτουφισμός".

Η λέξη είναι ταυτόσημη του ψευτοηθικού, του ψευδοεβλαβούς και γενικότερα του κάλπικου ανθρώπου. Βέβαια, είναι πολύ δύσκολο να είναι κανείς ο πραγματικός εαυτός του.

Τα "κατά συνθήκη ψεύδη" της κοινωνικής ζωής δημιούργησαν και τον "κατά συνθήκη ψευδή άνθρωπο".

Κάθε άνθρωπος λοιπόν, ζει, σε δύο διαστάσεις, την "εσωτερική" και την "εξωτερική".

Ζει με τον εαυτό του και με τους άλλους.

Αλλά ενώ η επικοινωνία με τον εσωτερικό του κόσμο δε γίνεται με κανένα ορατό τρόπο, για την επικοινωνία του με τον εξωτερικό χρησιμοποιείται η συμπεριφορά, που είναι βέβαια ορατή, αλλά όχι πάντα κατανοητή.

Ο "επιτυχημένος" ο "σωστός" και ο "καλός" για την κοινωνία δεν είναι πάντοτε, ο πραγματικά σωστός άνθρωπος.

Τις περισσότερες φορές συμβαίνει το αντίθετο.

Όμως αυτός "ο καλός" είναι που απολαμβάνει την εκτίμηση, που έχει την επιδοκίμασία της κοινωνίας, ενώ ο άλλος, ο πραγματικά Χρηστός, περνά τις περισσότερες φορές απαρατήρητος.

Αλλά υπάρχουν και άνθρωποι που δεν θέλουν ν' αλλάξουν τον εαυτό τους με τίποτα. Αυτό δεν σημαίνει πως είναι ανεπίδεκτοι αλλαγής και μεταβολής.

Απλά δεν θέλουν, να τον αλλοιώσουν.

Προσπαθούν να τον βελτιώσουν - πνευματικά και ηθικά - χωρίς να ξεπέφτουν στην προσποίηση.

Δεν φοβούνται να δείξουν αυτό που είναι. Ίσως μάλιστα από σεμνότητα, δείχνουν κατώτεροι από αυτό που είναι.

Ξέρουν ότι η υποκρισία, συνιστά υποβιβασμό της ανθρώπινης αξίας.

Δεν πάσχουν από ψυχική πενιά, ούτε ανήκουν στους ανθρώπους του προσώπου.

Είναι άνθρωποι του μεγαλείου της απλότητας.

Ένα τέτοιο εσωτερικό κόσμο διέθετε ο Σωκράτης, μεγαλείο που λειτουργούσε σαν εσωτερικό φως, και έδινε ακτινοβολία ποιότητας στο εξωτερικό ήθος του.

Η ευγένεια είναι ζωντανή ανάγκη, για τις μεταξύ των ανθρώπων σχέσεις.

Οφείλουμε στις καθημερινές μας επαφές, να συμπεριφερόμαστε μ' ευπρέπεια και ν' αποκαλύπτουμε τον καλύτερο εαυτό μας.

Έτσι θα υποχρεώσουμε και τους άλλους να μας φερθούν με ανάλογο τρόπο και να υψωθούν σ' ένα επίπεδο συμπεριφοράς, καλλιεργώντας, τον αυτοσεβασμό, τον ετεροσεβασμό και τον ανθρωπισμό.

Σας ευχαριστώ

Δημήτριος Μητρόπουλος